

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀδικουσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι Ἡ χωρική. Ἡ ἐργάτις τῶν πόλεων. Ἡ διδάσκαλος. — Ἄλλα . . (ὑπὸ δος Εὐανθίας Διαχοπούλου. — Ἐντυπώσεις ταξιδίου Εἰς τὴν Νεάπολιν. Πανσάλυπον — Ἡ τέχνη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη). — Εἰς μίαν εἰκόνα (ποίημα ὑπὸ Σφιγγός). — Αἱ ἐπισκέψεις (ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Μοντουόρη). — Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ὑπὸ κ. Μαρίας Δρόσου. — Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Καλλιστοῦς (ὑπὸ δος Ἡλέκτρας Κουν-τουριζου. — Ἄλληλογραφία. Συνταγαί, Ἀγγελία Ἡμερολογίου. Εἰδοποιήσεις.

Αἱ ἀδικουσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι

(Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἄρθρων τοῦ «ΡΙζοσπάστου» τῆς «Ἀκροπόλεως»).

Γ'

Αἱ ἀδικούμεναι

Τὴν ἀδικουμένην γυναῖκα ὁ «ΡΙζοσπάστης» διαίρει εἰς δύο κατηγορίας: τὴν τῆς μέσης τάξεως, τῆς ὁποίας ὁ βίος κυμαίνεται μεταξὺ ἀσκητοῦ, μάρτυρος καὶ ἡρώος καὶ τὴν τῆς ἐργατικῆς, παρ' ἣς τὸ καθεστῶς τῆς δουλείας γίνεται ἀσυζητητὴ ἀποδεκτὸν καὶ ἧτις ὑποτάσσεται ὡς ὁ ἵππος ὑπὸ τῶν χαλινῶν, ὁ βοῦς ὑπὸ τῶν ζυγῶν, ὁ λέων ὑπὸ τῶν κλωβῶν, τὸ κῆμα ὑπὸ τῶν ἐλικῶν.

Ὅραϊκι εἰκόνας ἀναντιρρήτως, ἀλλὰ ὀλίγον ὑπερβολικαί, ὀλίγον διάφοροι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἐὰν μελετήσῃ τις καλῶς τὸν βίον τῆς ἐργάτιδος, ἢ μᾶλλον τῆς χωρικῆς, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην, τὴν παμπληθῆ τάξιν τῆς ἐργαζομένης γυναικός. Θὰ φανῆ δὲ ἴσως παραδοξολογία, ἐὰν εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ἀναζητήσωμεν καὶ ἀνεύρωμεν τὴν χειραφετημένην γυναῖκα, τὴν χαίρουσαν πλήρη καὶ ἀμέριστον ἐλευθερίαν, τὴν γυναῖκα, ἧτις ὑψώθη πάντοτε ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς

τοῦ ἀνδρός, ἧτις ἀπὸ παιδίον μικρὸν ζῆ καὶ δρᾶ καὶ προορίζεται ὡς ἰσόπαλος δύναμις, ὡς πολῦτιμος παράγων, ὡς ἀπαρτίτητος τοῦ ἀνδρός σύντροφος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς χροὰς καὶ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς.

Νήπιον, παιδίον ἢ νεῆνις εἶνε ἐλευθέρῃ ὡς τὸ πτηνὸν νη τρέχῃ τοὺς ἀγρούς, νὰ ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα, νὰ ἀπολαμβάνῃ τὸς καλλονὰς τῆς φύσεως. Ὅλα τὰ μὴ αὐτὸ καὶ τὰ μὴ ἐκείνο, ὅλα τὰ πρέπει καὶ τὰ δὲν πρέπει, ὅλα τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ μυστηριώδη, ὅλοι οἱ θεομοὶ καὶ αἱ ἐθιμοτυπίαί, αἱ ὁποῖαι δεσμεύουν τὴν κόρην καὶ τὸ νήπιον καὶ τὴν παιδίσκην καὶ τὴν γυναικα τῶν πόλεων, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ λεξικὸν τῆς ἀνατροφῆς τῆς χωρικῆς. Αὐτὴ ἀνατρέφεται ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἀνὴρ καὶ ζῆ καὶ μεγαλάνει δι' ὃν καὶ ἐκεῖνος προορισμὸν. Νὰ γείνη ἐν ἡμῖσι μιᾶς οἰκογενείας, νὰ συμπληρώσῃ μὲ τὰς χεῖράς της καὶ μὲ τὸν ἰδρωτὰ της καὶ μὲ τὸν νοῦν της τὸ ἄλλο ἡμῖσι, τὸ ὅποῖον λέγεται ἀνδρας. Ἐχει ἐπὶ πλέον τὰ βάρη καὶ τοὺς πόνους τῆς τεκνοποιήσεως. Ἄλλ' ἔχει καὶ αὐτὸς τὸν προορισμὸν τοῦ στρατιώτου, τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ δηλ. ἀπὸ τὴν ὠραίων τοῦ χωριοῦ ζῶν, τὰ βάσανα καὶ τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰ ραπίσματα καὶ τὰς ὕβρεις τῶν προϊσταμένων του καὶ ἐπὶ τέλος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

Διὰ τὴν χωρικὴν ἀγαμία καὶ παρὰ φύσιν ζωὴ εἶνε πράγματα ἀγνωστα. Μέρμινα περὶ ἀποκαταστάσεως, φλέρτ, ἔρωτες, στεναγμοὶ, θθέμιτοι πόθοι, ἀπραγματοποίητοι ἐλπίδες, εἶνε πράγματα ἐξαιρετικὰ, τὰ ὅποια προκαλοῦν ἐκπληξιν καὶ σκάνδαλον καὶ ἐξέγερσιν ὀλοκλήρου χωριοῦ. Ὑποκλίσεις, φιλοφρονήσεις, λατρεῖκι, χειροφιλήματα, περιπάθειαι, ὄρκοι ψευθεῖς, ὑποσχέσεις ἀπραγματοποίητοι, προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν τοῦ τιμίου χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρην καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ συγχωρικοῦ του θεωρεῖ σεβαστὴν ὡς τὴν ἰδικὴν του.

Λοιπόν ο κύκλος εντός του οποίου ή χωρική ζή είναι άγνός και τίμιος και ακίνδυνος. 'Ο άήρ, τον όποτον άναπνέει, είναι ελεύθερος. 'Ο μέγας άνθρωπος και φυσικός προορισμός της του γάμου είναι εκ των προτέρων εξητλαλισμένος. 'Ο μέγας νόμος της εργασίας, ή όποια και τό σώμα ίσχυροποιεί και τον νοϋν μορφώνει και τά πάθη δαμάζει, επιβεβλημένος ανά πάντας τους κλάδους εξ' έσου. Και εις τό χωράφι και εις τή άμπέλι και εις τό κρσί και εις τό λάδι ή γνώμη της είναι σεβαστή.

Ως μητέρα ούδέποτε ρίπτεται εις τον δρόμον. 'Ως μνηστή ούδέποτε λησμονείται, ως σύζυγος σπκνιώτατα προδίδεται.

Περιφρόνησις, έγκυτάλειψις, άστοργία, είναι δι' αυτήν λέξεις άγνωστοι έντελώς. 'Ολοι αί τρχικαί ιστορίαι της γυναικείας καρδίας των πόλεων, όλοι οι κερυνοί και αί κραιγίδες εις τας όποιάς ο νοϋς και της λογικώτερης εξ ήμων ναυαγει, έλον τό ήθικόν και τό φυσικόν μόλυμα με τό όποτον ο άήρ ο ιδικός μας μολύνει τήν γυναικα από της νηπιακής μέχρι της γεροντικής; ήλικίας της, είναι δια τήν χωρικήν τόσαι παρκαδοξότητες, πρό των όποιων φεύγει σταυροκοπούμενη, ως πρό μεγάλου και μυστηριώδους πειρασμού. Γεννάται, ζή και γηράσκει υπό τον άνέφελον ούρανον, τον όποτον δημιουργεί ή ιδέα της άλληλεγγύης εις τά άτομα ως και εις τας κοινωνίας. Νεωτερισμούς δέν θέλει. Προόδους δέν επιζητεί, άφού με τον πρακτικόν νοϋν της αντιλαμβάνεται πόσον είναι εύτυχής εν τή όπισθοδρομικότητι της.

Η χωρική χειραφετημένη

'Αλλ' άρά γε είναι όπισθοδρομικότης αυτή; Τό να είναι ή πραγματική ψυχή του οίκου, τό να είναι ή καλλιεργήτρια της γής, εν ταύτῳ δέ και βιομήχανος μόνον αυτή και καλλιτέχνης μόνον αυτή; Διότι και τά ώρκα κεντήματα και ποικίματα της ένδυμασίας της, αυτή έπινοεί και έκτελει και όλην τήν βιομηχανίαν από του κειρομένου μαλλίου του προβάτου και της καλλιεργείας του μεταξοσπόρου, μέχρι του θερμού μαλλίνου φορέματος και της λεπτής μεταξωτής μπόλιας αυτή και μόνη κατασκευάζει. Και της έλαίας ή μεταποίησης εις έλαιον και της σταφυλής εις κρασί, και του γάλακτος εις τυρί και άνθόγαλα και βούτυρον εις τίνος άλλου τας χείρας όφείλεται, ή εις τας γυναικείας; Τό να είναι λοιπόν ή μεγάλη οικοδόσποινα και ή μεγάλη βιομήχανος και ή μεγάλη τεχνίτρια και ή μεγάλη φιλόσοφος και ή σεβαστή μάνα είναι τοϋτο όπισθοδρομικότης;

Και τί άλλο επιζητούμεν ήμεεις αί δεσμώτιδες των πόλεων, αί μη πλοΐσαι, ή τό δικαίωμα να εργασθώμεν, ως οι άνδρες, εις πάντα κλάδον, άνταποκρινόμενον περισσότερο προς τήν φύσιν και προς τήν δεξιότητά μας, τον όποτον άρπακτικώτατα μας υπεξήρσεν, με τήν άδικιολόγητον δικαιολογίαν, ότι δέν υπάρχει εργασία δι' όλους και δια τοϋτο ο άνήρ πρέπει να τρώγη και ή γυνή να πεινά; Τί άλλο ζητούμεν δια της εργασίας ή να καταστήσωμεν τήν ζώην μας φυσικώτεραν, να γείνωμεν παράγοντες, άντι καταναλώτρια μόνον ως κατηντήσαμεν, να ρίψωμεν τους χρυσοϋς φραγμούς του γάμου και να καταστήσωμεν τοϋτον προσιτόν εις τας χιλιάδας των γυναικων, οι όποιαι μαρκίνονται άκόπως και στεροϋνται όλων των συγκινήσεων και όλων των άγώνων και των πόων, άλλή και τή; εύτυχίας του ότι έατελούν ως άθροποι

τον φυσικόν και ήθικόν και κοινωνικόν των προορισμών; 'Ιδο ή περίφημος χειραφέτησις, πρό της όποις κλείουν μετα φρίκης τά ότα όλοι οι μαμθρέπτοι και αί μαμθρέπτοι μας, όλοι οι άμελετήτως επιλαμβνόμενοι του ζητήματος, όλοι οι άμβλυωποϋντες τόσον, ώστε να μη αντιλαμβάνονται ότι δια της άεργίας και της εκ ταύτης συνεπαγομένης άγαμίας βαινομεν προς τον έκφυλιτόν, προς τήν εξάντλησιν, προς τον μαρσμον και ως φυλή και ως έθνος.

Ωστε ή χωρική γυνή δέν είναι οϋτε, έπος υπό χαλινόν, οϋτε λέων υπό κλωθόν, οϋτε βοϋς υπό ζυγόν, οϋτε κύμα υπό τον έλικα. Δέν υποτάσσεται παρὰ μόνον εις τον μέγαν νόμον της εργασίας, τον μέγαν νόμον του καθήκοντος, άπαράλλακτα, όπως ο άνήρ, ο όποτος οϋτε παγίδας στήνει κκατ της τιμής της, οϋτε σαρκάζει, οϋτε έμπαίζει, οϋτε προδίδει, οϋτε υπεξαιρεί τον άρτόν της, οϋτε πληρόνεται ως εργάτης περισσότερο αυτής δι' όμοίαν εργασία, οϋτε έμποδίζει τήν ελευθερίαν της, οϋτε τήν κλείει εις γυναικωνίτας, και ο όποτος όταν τήν θαυμάζει δια τό κάλλος της γίνεται ο περιπαθέστερος ποιητής, ο πλέον άφωσιωμένος λάτρης. 'Αρνεϊται και τήν ζώην του και τήν τιμήν του, γίνεται κλέπτης, ληστής, φονεύς, μόνον δια να ζήση υπό τό φέγγος των όρθαλμών της, μόνον δια να έχη τήν εύτυχίαν να είναι σύντροφός της και πατήρ των τέκνων της.

Είνα λοιπόν πραγματικώς ή φαινομενικώς μόνον δούλη; Διότι επί τέλους ο χωρικός ο 'Ελλην—έκτός όλίγων εξαίρέσεων—δέν είναι οϋτε τυραννικός, οϋτε τυφλώς άπολύταρχος. 'Εάν είναι όλίγον σκκιός, μήπως ή χωρική χειροκτιοφορή εις τας μετά του άνδρός σχέσεις της; 'Η μήπως κύπτη πρό αυτού τήν κεφαλήν και καλλωπίζεται και μεταχειρίζεται ύψος και γλώσταν, ή όποια προουσιάζει μεγάλην αντίθεσιν προς τήν άνδρικήν σκικιότητα; 'Ισόπαλοι και εξ' έσου σχεδόν φυσικώς και οι δύο ίσχυροι, άνήρ και γυνή, επικρατεί πάντοτε ο νοημονέστερος, πάντοτε ο φέρων μεγαλείτερα έφοδία ευδοκιμήσεως. Και δια τοϋτο βλέπομεν κοτζαμπασίνες χωρικές, εις τας όποιας υιοί και σύζυγοι υποτάσσονται εν πᾶσι πρᾶγμα τό όποτον σπανίως άπκντᾶ τις εις τας γυναικας των πόλεων και όταν ακόμη διατελούν υπό τον μωρότερον των συζύγων.

Η εργάτις των πόλεων

'Εάν τώρα άφήσωμεν τήν τάξιν αυτήν της εργαζομένης γυναικός, ή όποια άποτελεί τά δύο σχεδόν τρίτα του γυναικείου πληθυσμού μας και λάβωμεν τήν εργαζομένην εις τας πόλεις γυναικα, ή τήν διδάτκλον, ή τήν μητέρα και κόρην της μέσης άπόρου τάξεως εξαγομεν διάφορα έλως συμπεράσματα. 'Η εργάτις των εργοστασίων είναι έτως τό μεγαλύτερον θύμα, είναι άληθής μάρτυς εις τήν κατηγορίαν των γυναικων όλων των τάξεων. Αυτή δέν εργαζεται ως ή χωρική υπό τον ελεύθερον άέρα και τον ελεύθερον ούρανον, άλλ' οϋτε παρὰ τό πλευρόν άνδρός, ο όποτος τήν σεβεται και τήν τιμά. Αυτή είναι εν παρᾶρτημα της άψύχου μηχανής, ήν κινούν αί χείρες της και οι πόδες της, εις έμψυχος παράγον, δια τον πολλαπλασιασμόν των κεραλαίων ενός βιομηχάνου. 'Ως άνθρωπος δέν λογαριάζεται και παρὰ των προϊτταμένων της. Μόνον εάν είναι νέα και εύμορφη, τότε μεταβάλλεται και εις παρᾶρτημα ήδονής, πίπτουσα ένίοτε εις τήν παγίδα, τήν

όποϊαν κύριοι και εργάται—υπόρχουν εύτυχώς και πολλοί εξαίρέσεις—στήνουν εις τήν άθωότητά της.

'Η μόρφωσις της: έστω και δια τας άνάγκας τας πρώτας και άπολύτους της ζωής των πόλεων έλλιπεστάτη. 'Η άμοιβή της εργασίας της γλίτρχ και πολύ κατωτέρα της του άνδρός. Αί ώραι της εργασίας πολλοί, εξαντλοϋσαι τό εκ της κκακής δικίτης πρόωρα γηράσκον και εξαντλούμενον σώμα της. 'Η θρησκευτική άνατροπή της μηδενικόν. 'Ο άήρ, τον όποτον άναπνέει ρυπαρός και μολυσμένος υπό πᾶσαν έποψιν. 'Ως κόρη μυρίου διατρέχει ανά πᾶσαν στιγμήν κινδύνους ως σύζυγος μυρίας ύφίσταται βασάνους. Τά παιδιά της εγκυκατελειμμένα εις τήν τύχην των, ο σύζυγος κατά τά τρία τέταρτα άτωτος, μέθυσος και τυραννικός. Οι νόμοι άδιάφοροι, οϋτε καν έλαβον ύπ' όψιν τήν άτυχή αυτήν ύπαρξιν. 'Η εκκλησία άδρανής. 'Η κοινωνία άπαθής. 'Ιδού τό μέγα θύμα εν τῳ γυναικείῳ ζητήματι. 'Ιδού ή μεγάλη μάρτυς και ή μεγάλη ήρωίς.

Η διδάσκαλος

Παρ' αυτήν εις βαθμίδας τινας ύψηλότερα ίσταται ή διδάσκαλις, τήν όποϊαν ο «Ρ.ζοσπαστής» οϋτε άνέφερε καν. Βιοκαλαίστρια και αυτή εκ των άτυχεστέρων, θύμα όχι τής φιλοδοξίας ή της κουφότητος της μητρός, αλλά της στοργής και του πόνου αυτής, θύμα ήμους και της άτελοϋς εκπαιδεύσεως και της μητριας πολιείας, και του κοινωνικού έγωϊσμοϋ. Παράγον πολυτίμος δια τήν μόρφωσιν, δια τήν άνάπτυξιν, δια τον προορμόν μας ως φυλής και ως έθνους, αλλά παράγον παρημελημένος, εγκυκατελειμμένος εις τήν τύχην του, περιφρονούμενος, καταδικωόμενος, εξευτελιζόμενος. Εις τήν οικογένειαν ως οικοδιδάσκαλος, ενῳ έπρεπε να ίσταται, παρὰ τήν μητέρα, συνεργάτις και συναιτιλήπτρις εις τήν εκπαίδευσιν των τέκνων, δέν έχει σχεδόν ώρισμένην θέσιν εν αυτή. Δια τήν κυρίαν είναι υποδεεστέρα. Δέχεται και έκτελει διαταγάς. Γίνεται ράπτρια, νταντά, και φερέπονον των παιδιων, συχότατα δέ και του ύπηρετικού προσωποϋ. 'Ως διδάσκαλος σχολείου μεγλοπόλεως ή χωρίου άδιάφορον, είναι τό θύμα όλων των προϊττομένων της άρχων, είναι ο σκοπός, καθ' οϋ βάλλονται τά βέλη της μικροραδικουργίας και τής μικροπολιτικής και των πκθων άμαθων γονέων και συγγενων. 'Αλλά και τοιαύτη με έλας αυτάς τας πικρίας και τά βασαννα, εάν τοϋλάχιστον εύρισκε θέσιν, εύρισκε εργασία, υπομονήν. 'Αλλά μεταξύ χιλίων διδασκαλισων αί εκατόν εργαζονται και αί ένακόσται άνεβοκατεβαίνου τας κλίμακας των ύπουργείων και των γραφείων των βουλευτων και παντός και πάσης, ή όποια έχει άποϊαν έπιρροήν, ώχραί, νήστεις, πεινώσαι, έπαιτούσαι θέσιν έστω και με σακράντα, έστω και με τριάντα δραχμάς κατὰ μήνα. Και θέσιν δέν εύρίσκου, φυσικώτατα, διότι δι' εκατόν θέσεις υπάρχουν χιλιαί υποψήφιοι.

'Αλλά διατί λοιπόν γίνονται τόσαι διδάσκαλοι; 'Απλούστατα, διότι ή μητέρα, ή εργάτις, ή όποια έβασκανίσθη τόσα έτη εις τήν σκάρην ή εις τό εργοστάσιον και υπέστη τόσας θλίψεις και τόσην εξάντλησιν και τόσους κόπους, από άγάπην προς τό παιδί της φιλοδοξεί, άνεμπολεί να τοϋ εξασφαλίση στάδιον άνετώτερον και εύγενέστερον. 'Αγνοεί τους σκοπέλους, οι όποτοι τό περιμένουν, τους πόρους και τήν ήθικην

άπχγήτευσιν, ής τόσον συχνά πίπτει θύμα. Πλήν δέ της τάξεως αυτής και ή κόρη του ύπαλλήλου και του μικροβιομηχάνου και του άξιωματικού και του εύπόρου γίνεται επίσης διδάσκαλος, δια τον λόγον ότι μόνον ή θύρα του διδασκαλικού σταδίου ήτο μέχρι τοϋδε άνοικτή δια τήν γυναικα. 'Ιδού και άλλη μεγάλη μάρτυς, και άλλο θύμα του άτελοϋς κοινωνικοϋ μας καθεστώτος, και άλλη ήρωίς άφκνης, δια τήν ψυχολογικήν μελέτην της όποις θα κατηρτίζετο τόμος όλόκληρος.

ΑΛΛΑ.....

Δέν είναι των 'Ινδιων ή Βυρώνειος της ήρας έποποιίας ή μυθιστορήματος. Πρόκειται άπλώς περι του έναντιωματικοϋ συνδέσμου *α.λ.λ.α.* 'Ο κατ' εύφημισμόν σύνδεσμος οϋτος άλλάσσει ποικίλα ως ο Πρωτεύς προσωπεία, άλλοτε άντιθετικός, άλλοτε βεβαιωτικός, άλλοτε παρακλειυσματικός και... άλλοτε άλλος.

'Αλλά Γραμματικην θα μας διδάξητε, περι μορίων, έσως έρωτήσητε μετά φόβου.

'Ο Ούγκω διέκρινεν, ότι όλίγοι μόνον σταγόνες βροχής άπόλεσαν εν Βκτερλῳ τον Μέγαν Ναπολέοντα. Οι άστρονόμοι παρκατηροϋν, ότι εις εν τῳ ούρανω άστήρ εν φ' φαίνεται μικροσκοπικός άδάμκντος κόκκος, είναι δεκαπλασίως μεγαλύτερος της γής.

Και τό *α.λ.λ.α.* όμοιάζει τον μικρόν σπινθηρα, όστις άντινάσσει πυριτιδαποθήκας και φρούρια. Πόσας άλλως χρυσοφείς χμκίρχς ήφάνισε κα' ανατρέπει τό δυσύλλαβον τοϋτο της γλώσσης πλάσμα, ή φαρμακερά αυτή των χειλέων βολή.

'Α! άς μη περιφρονώμεν τά μόρια.

'Α.λ.λ.α. . . Μόνον δέν σημαίνει τίποτε. είναι άκατάληπτον, κενόν έννοίας, όδοιπορεί εν συμμορία ως οι λύκοι εν Ρωσία. 'Υπονοείται πάντοτε εις τήν εμφάνισίν του έπόμενόν τι, και έχει προηγούμενον. Λέγεται σύνδεσμος. Συνδέει δηλ. όπως ή σπάθη ή συγχρτοϋσα τό διχοτομηθέν σώμα.

Τό *α.λ.λ.α.* ίνα μή έποιή τρόπον, προβάλλει με εύμορπον και εύελπιν προσωπίδα, ως ο άγροίκος γρονθοκοπεί με χειρίδας *glacées*. «Κυρίε μου, προφέρουσι τά μειλίγια του βουλευτοϋ χείλη, θεωρώ έμυτόν εύτυχή, διότι είμαι εις τήν εύάρεστον θέσιν να σας ύπηρετήσω συναισθήομαι και λυποϋμαι δια τήν γενομένην ύμιν άδικίαν, *α.λ.λ.α.* . . » Και ο άκούων μένει χκίνων. 'Όταν ή απάντησις μένη εις τό *α.λ.λ.α.*, τά ίκετεϋοντα χείλη άναρωνοϋσιν, *αίμοι*, ή δέ ήχῳ συμπυθούσα και οικτεύρουσα, άντιλαλεί πενήμως *α.λ.λοϊμορον!* 'Η πυρπολουμένη Μόσχα ύπᾶρξεν εν *α.λ.λ.α.* εις τον Τιτᾶνα της Γαλλίας. 'Ο Βρούτος άνεπήδησεν εις τό *α.λ.λ.α.* κατὰ των βασιλικων πόθων του Καίσαρος. ή πρώτη ρυτίς του γήρατος εις τον ροϋν της εύδαίμονος ζωής είναι του χρόνου τό άνηλιές *α.λ.λ.α.*

'Η ψυχή είναι τό *δ.γ.ε.* ή άβρότης της συμπεριφορας τήν άπότομον άρνησιν ενέδουσε με δύο λ. 'Όταν άκούης *α.λ.λ.α.* διατί να περιμένης επί πλέον; Φύγε. ό,τι μετά ταϋτα σου είπουν τά αυτά χείλη, θα είναι ψιμύθιον της άρνήσεως, αίτιολογική άνάλυσις, δια σε όλως περιττή.

Σπουδαττής έχων άπόλυτον άνάγκην διακοσίων δραχμων

παρουσιάζεται εις τοκογλύφον κύριον. «Πρὸς Θεοῦ, εἶσθε ὁ ἄγγελος τῆς σωτηρίας μου καταθέτω ἐνέχυρον αὐτό· δεικνύων ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, καὶ δώσατέ μοι διακοσίας δραχμάς». — Εὐχαρίστως, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ τοκογλύφος· ἀλλὰ...

Υπάρχουν εἰς τὰς πόλεις σκολιοὶ καὶ δυσώδεις δρομίσκοι, ὑπάρχουν εἰς τοὺς οἴκους ἐντομά τινα ἀηδῆ, ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ὦραί τινες πληκτικαί, ὡς ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ ἀλλὰ...

Ὡ! πόσον ἐκλείσθη τοῦ βίου τὸ στάδιον μὲ ἐν ἀλλὰ, ἐξελθὼν ἡρέμα καὶ ἀπαθῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀρχοντος, δικαστοῦ καὶ πόσον ἡ ζωὴ καθίσταται ἰλαρὰ καὶ χαρίεσσα ἀφοῦ εἰς τὰς παρακλήσεις, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρα δὲν ἀντετάχθη τὸ ἀλλὰ. Τί εἶναι τὸ ἀλλὰ; Τίποτε. Ἄνευ ἐννοίας ἀναιμικὸν, κενόν, ἄψυχον καὶ ἐν τούτοις εἶναι τέρας καὶ τῆς τίγρεως σκληρότερον, καὶ τοῦ ὄφρου δηλητηριωδέστερον, εἶναι δαίμων, ὀλοκλήρων κόσμων ἀνατροπεύς, ἀπαισία καὶ ἀνελεήμων τῆς μείρας ψαλλίς.

Σῦρος

Ἐβανθία Γ. Διδαχοπούλου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΙΝ

Ἡ καμώρα. Δι' ἡμᾶς; ἡ λέξις αὕτη δὲν σημαίνει τίποτε, διὰ τοὺς Νεαπολιτάνους σημαίνει ἀσθένειαν, πληγὴν, ἡ ὁποία κατήντησεν ἀνίατος εἰς τὸν τόπον τῶν. Δὲν εἶναι ἐν τούτοις οὔτε χολέρα, οὔτε πανώλης, οὔτε κίτρινος πυρετός. Τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ζητεῖ κανεὶς καὶ ἀνευρίσκει εἰς τὴν πολιτικὴν ὄχι τοῦ κράτους ἐν γένει, ἀλλὰ τοῦ τόπου. Ἡ καμώρα εἶναι ἐν εἶδος ἐταιρικός ληστρικός, ἡ ὁποία διὰ σιωπηλῆς συνεννόσεως ὄχι μόνον εἶναι ἀνεκτὴ, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύεται ἀπὸ τὰς προϊσταμένας ἀρχάς.

Ὅπως εἰς τὴν πολὺ πλουσίαν εἰς χυμούς γῆν, τὴν ἀνθοστολισμένην καὶ τὴν χλοερὰν, ζοῦν κοντὰ εἰς τὰ εὐμορφὰ ἀνθη καὶ εἰδεχθῆ σκουλήκια, τὰ ὁποῖα θεώμενα ἐκ τοῦ πλησίον μεταβάλλουν τὴν ἐκ τῆς ὠραίας εἰκόνας ἐντύπωσιν. Ὅπως εἰς μίαν πολὺ εὐμορφον γυναῖκα ἢ ἄνδρα, ἀνακαλύπτων τις ἐν μέγα φυσικὸν ἢ ἠθικὸν ἐλάττωμα, αἰσθάνεται μειούμενον τὸν ἐνθουσιασμόν του, οὕτω καὶ ὁ ἀποβιβαζόμενος διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Νεάπολιν, αἰσθάνεται τὴν ἐκ τῆς ὠραίας ἐντύψεως εὐχαρίστησιν του δηλητηριασμένην ἀπὸ τὰ βέλη τὰ αἰχμηρὰ, μεθ' οὗ τὸν ὑποδέχεται ἡ καμώρα. Καμώρα εἰς τὰς λέμβους, καμώρα εἰς τοὺς ἀχθοφόρους, εἰς τὰ πρῶτα δηλαδὴ καὶ ἀμετάωτα σημεῖα συναφείας τοῦ ξένου πρὸς τὸν Νεαπολιτάνον. Βραδύτερον ἢ καμώρα ἀπλόνει τὰς ἀσπάγας τῆς πολὺ ὑψηλότερα. Καμώρα εἰς τοὺς ἰατροὺς, καμώρα εἰς τοὺς φαρμακοποιούς, καμώρα ἐπάνω, καμώρα κάτω.

Ἡ καμώρα αὕτη εἶναι τὸ τελευταῖον ἐνεκπολεῖσθὲν ἔγνος τῆς ληστείας, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐβασίλευεν ἀδέσποτος καὶ κυρίαρχος εἰς τὸν ὠραῖον αὐτὸν τόπον. Οἱ παμπληθῶν ἐθνικοτήτων κατακτηταί, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἑλληνικῆς τῆς πόλεως ἡγεμονίας, διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, αἰσθανόμενοι, ὅτι προσωρινῶς μόνον ἐκυριάρχουν ἐν αὐτῇ, ἔζων ληστεύοντες καὶ λεηλατοῦντες καὶ γυμνόνοντες τοὺς δυστυ-

χεῖς κατοίκους ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς ὠραίας πετρίδος τῶν. Ἀποδιωκόμενοι οἱ ἀσπαγες αὐτοὶ πρὸ ἄλλων ἄφιναν πάντοτε ὀπίσω τῶν μετὰς κκαῶς τῶν ἔξεις καὶ ἀριθμὸν τινα ἀέργων, οἵτινες ἔζων ἐκ τῆς συστηματικῆς αὐτῆς ἀσπαγῆς καὶ οἱ ὁποῖοι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ κατακτησεως εἰς κατάκτησιν καὶ ἀπὸ διαδοχῆς εἰς διαδοχὴν μετεβλήθησαν εἰς τύπον ἐγγώριον, τύπον ἰθαγενῆ, χαρακτηριζόμενον διὰ τῆς προσωνομίας τοῦ Λαζαρόνου.

Ἡ τάξις αὕτη εἶχε τὰ εἰδικὰ τῆς ἐπαγγέλματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ σπουδαιότερον ἦτο τοῦ μαχαίροβγάλτου. Εἶχε τὸν ἀρχηγὸν τῆς, τὸν ὁποῖον ἐξελεγε δι' ἐν ἔτος καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλεν ὑποταγῆν, ἐξήσκει δὲ μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς διοικήσεως καθόλου τοῦ τόπου, πρὸ τῆς ἰταλικῆς Ἐνωσεως ὑπὸ τὸν Βίκτορα Ἐμμανουήλ. Τόσον μεγάλη εἶχε καταστῆ ἡ δύναμις τῶν, ὥστε πρὸ δύο αἰῶνων ὁ ἀρχηγός των Μαζανιέλος, εἰς ἀνυπόδητος ψαράς, νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, νὰ πολιορκήσῃ τὸν Ἴσπανὸν τότε ἀντιβασιλέα δοῦκα d'Arcos, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ καταργήσῃ τὸν ἐπὶ τῶν τροφίμων φόρον καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν τὸν ψαρῶν ὡς διοικητὴν τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ Λαζαρόνοι ἐν τούτοις μετὰ τὴν νέαν πολιτικὴν τῶν Νεαπολιτάνων ἀποκατάστασιν καὶ μετὰ τὴν δρακόντειον τῶν νόμων αὐστηρότητα ἐκλείπουν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τελευταῖα δ' ἔχνη τῆς κυριαρχίας τῶν εἶναι ἡ καμώρα, ἡ ὁποία ψφρεύει τὰ θύματα τῆς μεταξὺ τῶν ξένων, τῶν ἀγνωστών τῶν νόμων τοῦ τόπου καὶ τὰ μέσα τῆς ἰδίως ὑπερκαπίσεως.

Ἄλλ' εὐθὺς ὡς διέλθη τις τὸν πρῶτον αὐτὸν σκοπεῖον τῆς ὑποδοχῆς, εὐθὺς ὡς ἀφίση τὰς ἀποσκευὰς του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἀρχίσῃ νὰ διατρέχῃ τὴν πόλιν, ἡ σειρὴν Παρθενόνη καὶ Ἀγλαόπη καὶ Θελεξίωπη κατακτᾷ καὶ πάλιν τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος καὶ ὁ ξένος ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὡς ἐν μέθῃ ἀφίεται νὰ ζῆ καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ νὰ χαίρεται καὶ νὰ πλῆθι εἰς ὠκεανὸν ἐντυπώσεων καὶ συγκινήσεων πάντοτε νέων, πάντοτε ὠραίων.

Τὸ Παυσίλυπον

Τὸ Παυσίλυπον ὑψοῦται ἐκεῖ πέραν, πρασινοστεφανωμένον ἀπὸ τὴν βᾶσιν του μέχρι τῆς κορυφῆς, πυργοστολισμένον ἐπάνω καὶ κάτω καὶ εἰς τὰς κλυτύας του καὶ εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἰς τὰ ὀμαλὰ καὶ γραφικὰ λοφώδη του. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι ἀνέρχονται ἀνὰ μίαν πρὸς αὐτὸ βραχὺτὸν, ἐφ' ὅσον αἱ οἰκοδομαὶ αἱ γραφικαὶ καὶ εὐμορφοχρωματισμέναι κεντοῦν γραμμὴν πρὸς γραμμὴν καὶ κύκλον πρὸς κύκλον τὰς χυτοπελεκημένας ῥάχεις του, ἡ φύσις βραβεύει τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, θέτουσα ἐπὶ ἐκάστου κύκλου καὶ μίαν χλοερὰν στεφάνην, ἐπὶ ἐκάστης γραμμῆς καὶ ἐν σμαραγδένιον διάδημα.

Διὰ τοῦτο τὸ θέμα τοῦ Παυσίλυπου ἀπὸ τὴν πόλιν ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τοῦ κόσμου θεάματα, ὡς ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς πόλεως καὶ τοῦ κόλπου καὶ τῶν ἀπέναντι νησιδῶν καὶ τοῦ Βεζουβίου ἀπὸ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τοῦ Παυσίλυπου, τὴν πλέον φαντασμαγορικὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ συλλάβῃ.

Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ ἀλλάσσει καὶ μεταβάλλεται κατὰ

τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Τὸ πρῶτον αἴφνης ἡ ἀπὸ τοῦ Παυσίλυπου θεωμένη εἰκὼν εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ μίαν ροδοκυανὴν σκέπη, τὴν ὁποίαν ἡ Παρθενόνη ἐχάρισε, φαίνεται, εἰς τὸ ἄπειρον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ σκέπη αὕτη, μαγευμένη ἀπὸ τὴν σειρῆνα, φαίνεται νὰ κρατῆ ἀκίνητα τὰ νερὰ τοῦ κόλπου, τὰ ὁποῖα οὔτε φρικιοῦν, οὔτε ρυτίδονται καὶ ἐν ὑπὸ τὴν ροδίνην μαρμαρυγῆν τῶν τὰς νησίδας, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν δίδουν σημεῖον ζωῆς καὶ κινήσεως· τὸν Βεζουβίου ἐκεῖ ἀντικρῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἐκ λευκῶν ἀτμῶν ἀκίνητον διάδημά του, ὁμοιάζει ὡς γιγάντειος τῆς Γραφῆς Πατριάρχης, ἐγκατοπτριζόμενος εἰς τὸ ροδοκύανον κάτοπτρον τοῦ κόλπου· τὸ Σορέντο καὶ τὴν νῆτον τῆς Κάπρης παρέκει, διαγράφοντα τὰς ὄψεις τῶν γραμμῶν τῶν, ὡς ὑπὸ πέπλον ροδοσκεπασμένου μυστηρίου. Ἐδῶ ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν πόλιν ροδοσκεπασμένην αἰετὶ ἀφυπνιζομένην ἀπὸ μαγικὸν ὄνειρον, τὴν πόλιν μὲ τὰ αἰῶνα ἔσματα καὶ τὰς ἀρμονίας καὶ μελωδίας τὰς ἀτελευτήτους, τὴν πόλιν μὲ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν τὴν πρωτότυπον καὶ πρωτογενῆ τῶν αἰώνων φθόγγων καὶ τῶν αἰώνων ἤχων, τὴν γλῶσσαν τοῦ χρώματος καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν τόνων, τὴν φυσικὴν διερμηνέα τῶν μεγάλων αἰσθημάτων καὶ τῶν μεγάλων ἀπολαύσεων καὶ τῶν μεγάλων πόνων. Ἄ! Ὡ! Ἡ! Ἰδοὺ ὑπὸ ποῖαν κραυγὴν, ὑπὸ ποῖαν σύμπλεγμα φωνῶν, ὑπὸ ποῖαν κλίμακα τόνων ἐξυπαῖ ἡ πόλις. Καὶ ὁ ἦχος τῶν ἀπειροπληθῶν κωδωνοστασίων καὶ οἱ πρὸς τὸν θεὸν πρῶνοι ὕμνοι τῶν χιλιάδων μοναχῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ τὸ ἐρωτικὸν καλλιμέρισμα τῆς παρθένου, καὶ ἡ στοργικὴ εὐχὴ τῆς μητρός, καὶ ἡ αὐστηρὰ τοῦ πατρὸς παραίνεσις καὶ ἡ τοῦ δούλου πρὸς τὸν κύριον συνεννόησις, καὶ ἡ τοῦ ἀμαξήλατου πρὸς τὸν ἵππον καὶ ἡ τοῦ πλανωδίου πωλητοῦ πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς καὶ ἡ τοῦ μεγαλεμπόρου πρὸς τὸν πελάτην καὶ ἡ τοῦ ἱερέως πρὸς τὸν νεκρὸν, πᾶσα γλῶσσα καὶ πᾶν νόημα διὰ τοῦ Ἄ καὶ τοῦ Ὡ καὶ τοῦ Ἡ γίνεται.

Καὶ ἐκφέρονται αἱ φωναὶ αὐταί, μὲ συνοδείαν ὀλοκλήρου μουσικῆς, μὲ τόνους καὶ μὲ σχήματα καὶ μὲ χρώματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμία οὐδενὸς λαοῦ γλῶσσα, οὔτε ἐπαρουσίασεν ἔω τώρα, οὔτε θὰ παρουσιάσῃ ποτέ. Ὁ εὐγλωττότερος τοῦ κόσμου ρήτωρ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σὰς παραστήσῃ τὴν πείναν τοῦ ἐπαίτου καὶ νὰ σὰς συγκινήσῃ βχθύτατα, ὅσον ἐν Ὡ ὀδυνηρότατον, συνωδευμένον ἀπὸ μίαν κίνησιν περιέργων, πρωτότυπον, τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ δευτέρου δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρὸς πρὸς τὸ στόμα. Οὐδεμία διὰ λόγων παράλληλις ἐκφραστικωτέρα, τῆς συνενώσεως τῶν δύο χειρῶν ἐν σχήματι προσευχῆς καὶ τοῦ Ἄ τὸ ὁποῖον συνοθεύει αὐτήν.

Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ Ἄ! καὶ τὰ Ὡ! καὶ τὰ Ἡ! τὸ πρῶτον, πρὶν νὰ ἀρχίσῃ ὁ ἀγὼν τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἐξάντλησις τῆς βιωτικῆς διαπάλης, εἶναι γλυκύτερα, μαλακότερα καὶ ἀποτελοῦν καὶ αὐτὰ μίαν ροδοκύανον ἀρμονίαν, ἐκπεμπομένην ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ πλήθους καὶ ἐνουμένην πρὸς τὰ ροδόπλεκτα ὄργια τῶν χρωμάτων τῆς ἀνατολῆς.

Τὸ μεσημέρι ἡ εἰκὼν ἀπὸ τοῦ Παυσίλυπου μεταβάλλεται. Τὰ ρόδα καὶ τὰ κύκν ὑποχωροῦν πρὸ τοῦ λευκοῦ τοῦ μαργαριτώδους, τοῦ λευκοῦ τοῦ παρθενικοῦ, τοῦ λευκοῦ τοῦ πανάγνου καὶ παναμολύντου, τοῦ λευκοῦ τοῦ παμφώτου καὶ πλησιφακοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ μεσουρανήν ἥλιος λούει τὴν θαυμα-

σίαν αὐτὴν εἰκόνα. Τώρα πλέον τὴν πρωινήν ἡρεμίαν, τὴν πρωινήν γαλήνην δικδεχεται ἐν εἶδος ἠδουπαθείας, ἐν εἶδος θερμῆς ἐρωτικῆς, ἐν εἶδος μέθης τῶν στοιχείων, ἐν εἶδος ἀλλοφροσύνης τῆς φύσεως. Ὁ λευκάζων τώρα κόπος, ὡς κολοσσὸς πολυέδρου ἀδάμαντος, φριχτῶς ὑπὸ τὰ πύρινα βλήματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄλλοτε μὲ τὰ ἀναρίθμητα δροσερὰ στόματά του δροσίζει τὴν φλόγα, ἡ ὁποία τὸν περιβάλλει, καὶ ἄλλοτε ἀναπηδᾷ ὡς κρυστάλλινον μόριον ὑπὸ τὸ πύρινον φίλημα καὶ πκλαίει καὶ ἐρωτοτροπεῖ καὶ ταλαντεύεται καὶ λιχνίζει καὶ νικᾷ καὶ νικάται, ἐνῶ περὶ αὐτὸν ὁ ἴδιος ἀναπτύσσεται ἀπὸ τῆς λευκῆς θερμότητος, καὶ εἰς τὰς νησίδας τὰς βρυοσκεπεῖς καὶ εἰς τὴν πόλιν τὴν φλεγόμενην, καὶ εἰς τοὺς κήπους τοὺς θαλεροὺς καὶ εἰς τὸν Βεζουβίου, ὁ ὁποῖος ἀναπέμπει λευκὰς τολύπας ἀπὸ ὄλους του τοὺς πόρους καὶ ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους του καὶ ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ Σορέντο καὶ εἰς τὴν Κάπρη, ὅπου ἡ ἀνταύγεια τοῦ λευκοῦ σχηματίζει τὸ θαυμασιώτερον ὑποδύχιον τοῦ κόσμου φαντασμαγορικὸν θέμα.

Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶναι ἐπίσημος, μεγάλη, ἐπιβάλλουσα. Ἀπὸ τὰ φιλήματα αὐτὰ τὰ πύρινα τοῦ αἰωνίου καὶ ἀθανάτου τῆς γῆς ἐρχαστοῦ, ἀπὸ τὴν φλόγα αὐτὴν τῶν θείων στέρων του, ἀπὸ τὰς θαπείας αὐτὰς τὰς μαγευμένας κυφοροῦνται τὰ ρόδα καὶ οἱ κρίνοι καὶ οἱ ἴασμοι καὶ οἱ νάρκισσοι καὶ αἱ λευκάκωνθαι τῶν ἀγρῶν καὶ ὄλοι οἱ στολισμοὶ τῆς ἐδῶ βασιλευούσης Χλωρίδος, καὶ ὄλοι οἱ εὐχυμοὶ καὶ γλυκεῖς καρποί, καὶ ὄλοι αἱ πόσι καὶ οἱ θάμνοι οἱ ἀρωματισμένοι, καὶ ὄλοι τὰ ὄργια τῶν χρωμάτων καὶ τῶν μυστηριωδῶν ἤχων καὶ τῶν ἀρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐμπνέουν τὸν καλλιτέχνην καὶ δημιουργοῦν τὸν φιλόσοφον φυσιολάτρην καὶ τὸν φαντατικὸν θρησκομαχῆ. Εἶναι αὕτη ἡ στιγμὴ τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν ἀδύτων, ἡ στιγμὴ ἡ ἀρρητος καὶ ἀναρχος καὶ ἀτελευτήτος τῆς δημιουργίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ εἰκὼν ὅλη φέρει τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸν λευκὸν πέπλον τῆς παρθένου καὶ περιβάλλεται μὲ τὸ λευκὸν ἀκτινωτὸν τῆς ἀγνότητος καὶ ἀποπνέει τὴν λευκὴν ἀκτινοβολίαν τῆς πληρώσεως τῶν ἰδανικῶν, τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων. . .

Τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὴν δύσιν, ἡ εἰκὼν ἀπὸ τοῦ Παυσίλυπου μεταβάλλεται. Μένει πάντοτε κατὰ τὸ κενονοῦν καὶ τὸ ροδίνον καὶ τὸ λευκὸν τῆς ἡμέρας. Ἐν κοῦμα ἀβεβίων χρωμάτων καὶ ἀβεβίων σχημάτων καὶ ἀβεβίων σκιῶν. Κατὰ ὡς σκοτεινοὶ ἀδάμκντες καὶ σκοτεινοὶ σάφπειροι, καὶ σκοτεινὰ ρουβίνια χρυσοδεμένα εἰς διάδημα μαύρων μαργαριτῶν. Τὸ χρυσοδέσιμον αὐτὸ σχηματίζουν αἱ ἀλύσεις τῶν φωταερίων καὶ ἠλεκτρικῶν φανῶν, αἱ ὁποῖαι περιβάλλουν κυκλοτεροῦς τὸν κόλπον καὶ διατρίβουν τὴν πόλιν κατὰ παντοίας διευθύνσεις καὶ ἀνέρχονται ὡς ἀγρυπνοὶ φωτεινοὶ ρύλακες τοὺς λόφους καὶ τὰ ὑψώματα καὶ σκορπιζονται ἀτακτα εἰς τὰς ἀντικρῶ νησίδας καὶ τρεμοσβύνουν ἐπὶ τῶν λέμβων καὶ τῶν πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πλαισιοῦν τὸν Βεζουβίου, τὸν ὑπέρτατον αὐτὸν ἀρχοντα τοῦ ἀκοιμήτου πυρός, καὶ τῶν ἀτελευτήτων πυρίνων ποταμῶν. Καὶ αὐτὸς ἡρμος, μεγελοπρεπῆς, φαίνεται δεχόμενος ὅλην αὐτὴν τὴν λάμπουσαν λιτανείαν τῶν μικρῶν φώτων, καὶ ἀναπέμπων εἰς ὑψὲς ἀφθαστα καὶ ἀτελείωτα τὰς πυρίνας φλόγας του, καὶ καταπλημμυρῶν τὰ πέριξ του μὲ τὰ φωτεινὰ ρεῖθρά του καὶ ἀντανάκτων εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης

την μεθυστικήν ἀνταύγε άν του, και προκαλῶν αὐθαδῶς σελήνην και ἀστέραις εις συναγωνιαιὴν φωτός και αἴγλης.

Ἄλλ' αἱ ἀπὸ τοῦ Παισιλύπου εἰκόνες ποικίλλου ἐπ' ἀπειρον ἀνά πᾶσαν ὥραν και πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας και τῆς νυκτός. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ πρῶτοι τῆς Νεαπόλεως συνοικισταί, ἐκεῖ ἀτέρευγον ὀσάκις πόνοι και λύπαι ἐσπάραζαν τὰ στήθη των και ὠνόμασαν Παισιλύπον τὴν θαυ αἰλίαν αὐτὴν ἄκραν τῆς πόλεως, εις τὴν ὁποῖαν μόνον οἱ εὐνοοῦμενοι τῶν θεῶν γεννῶνται, ζοῦν και ἀποθνήσκουν.

ΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἐχώριζον ποτὲ τὸ ὠφέλιμον ἀπὸ τοῦ ὠραίου. Αὐτοὶ οἱ προαγαγόντες τὴν μουσικὴν και ποίησιν εις τοιοῦτον βαθμὸν τελειότητος, ἤθελον νὰ χρησιμοποιῶσιν αὐτούς, ὅπως ἐμπνέωσι θάρρος και αἰσθήματα εὐγενῆ. Διὰ τῆς μουσικῆς και τῆς ποιήσεως προητοιμάζοντο διὰ τὴν μάχην ὑπὸ μουσικῶν και μουσικῶν ὀργάνων συνοδευόμενοι ἐπορεύοντο εἰς τὸν πόλεμον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μετεχειρίζοντο τὰς σάλπιγγας και τὰ τύμπανα, τὰ ὁποῖα ἐνεθουσίαζον αὐτούς κατελομβάνον· οὐ ὑπὸ θείας μακίας ὡς τὴν ὠνόμαζον. Διὰ τῆς μουσικῆς και ποιήσεως ἐξημέρωναν τοὺς βαρβάρους· διὰ τῆς ἀρμονίας αὐτῆς ἔκαμνον τὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν τρυφεράς και εὐγενεῖς· προέτρεπον αὐτούς νὰ ψάλλωσι τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου, ὅπως μάθωσι νὰ περιφρονῶσι τὸν θάνατον, τὸν πλοῦτον και τὰς ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι καθιστῶσι τὴν ψυχὴν δειλὴν. Ἐνέπειον εἰς αὐτούς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης, τὴν ἀγάπην τῆς ἐλευθερίας και τῆς πατρίδος.

Και οἱ χοροὶ των αὐτοὶ ἀκόμη σκοποὶν εἶχον σπουδαῖον· και εἶνε πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι δὲν ἐχόρευαν ἀπλῶς, χάριν δικασκεδάσεως· ὡς βλέπομεν ἀπὸ τὸν Δαυὶδ οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ ἐθεώρουν τὸν χορὸν ὡς σπουδαῖον τέχνην, παραβάλλοντες αὐτὴν πρὸς τὴν μουσικὴν και ποίησιν. Πλήθος γνώσεων εἶνε ἀναμειγμένον εἰς τοὺς μύθους και τὰ ποιήματα αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἡ φιλοσοφία, ἡ σοβαρωτέρα και αὐστηροτέρα τῶν γνώσεων, παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν μειδιῶσαν. Τοῦτο φαίνεται ἐτι μάλλον εἰς τοὺς μυστηριώδεις τῶν ἱερῶν χορούς, τοὺς ὁποῖους οἱ ἔθνικοὶ εἶχον ἀναμίξει εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς αὐτῶν, τὰς τελοῦμεν πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. Ὅλα αἱ ὠραῖα τέχνηαι αἱ ἐξωτερικευόμεναι διὰ μελωδικῶν φθόγγων, κινήσεων τοῦ σώματος, ἢ ἀπαγγελίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ μουσικῇ, ὁ χορὸς, ἡ ρητορικὴ ἢ ποίησις ἐξευρέθησαν, ὅπως ἐκφράζωσι ψυχικὰ πάθη ἢ διαθέσεις και ἐμπνέωσιν αὐτὰ. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελον νὰ καταστήσουν τὴν ψυχὴν μεγαλεπίβουλον και ν' ἀποδείξουν διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν ὠραιότητα τῆς ἀρετῆς, και τὴν εἰδεχθῆ τῆς κακίας ὄψιν.

Οὕτως αἱ τέχνηαι αὐταί, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀναψυχῆς, σκοποὶν εἶχον σπουδαιότατον πρὸς τοὺς ἀρχαίους· τὴν ἠθικοποίησιν και ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Και ἡ θῆρα αὐτὴ ἦτο μάθημα πολεμικόν. Ὅλα αἱ διασκεδάσεις· και αἱ μάλλον αἰσθηματικαί, ἦσαν μαθήματα ἀρετῆς. Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Ἑλλάδα τόσαι ἠρκαῖαι πράξεις, θαυμασθεῖσαι πρὸς ὄλων τῶν αἰώνων.

Ἄλλ' αἱ καλαὶ αὐταὶ ἀρχαὶ εἶχον και τὴν ἀνίστροφον

ὄψιν των τὸ ὅτι δηλ. εἶχον ὡς βᾶσιν ἠρησκείαν ψευδῆ. Εἰς τοῦτο οἱ Ἕλληνες ἐπλανῶντο, ὅπως ὄλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους· ἀλλ' ἐπλανῶντο περὶ τῆς θρησκείας και τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς, δὲν ἐπλανῶντο ὅμως περὶ τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνέπνεον τὴν θρησκείαν και ἀρετὴν. Ὅλα πρὸς αὐτοὺς ἦσαν αἰσθηματικὰ, ὠραῖα, εἶχον τὴν δύναμιν νὰ συγκινῶσιν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Fénelon)

Μαρία Πινέλλη

ΣΕ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ!

Μέσ' ἔς τὸ χαρὶ ζωγραφισμένη
Τοῦ καλλιτέχρου ἢ χαρὰ
Τι μὲ κυττάξεις λυπημένη
Χλωμὴ σὰν ἄνθος τοῦ Βορρᾶ;

Στὸ χρυσαμένον πλασιδ σου
Μήπως δὲν στέκεσαι καλά;
Τί θέλεις; πὲς τὸ μυστικὸ σου
Υἱθύρισέ το σιγαλά...

Στέκεις ἀκίνητη μπροστά μου
Μὰ στὴν οὐράντζα σου ματιά,
Πῶσα διαβάζεις ἢ ματιά μου
Ποῦ δὲν τὰ λείει ἢ μιλά.

Στέκεις ἀκίνητη μὰ πάλι
Ζωῆς σκαρπίζεις εὐωδιά
Μὲ τὸ ξαιθὸ σου τὸ κεφάλι
Ζωγραφισμένη ὠμορφιά.

Ἡ αἰθερόπλαστη μορφή σου
Ὁμορφογάνταστη σικιά
Δίχως τοὺς φθόγγους τῆς φωνῆς σου
Ἀλυσιδένει τὴν καρδιά.

Ὅμως... τὸ βλέπω ἢ σιγή σου
Ἡ αἰώνια σ' ἐνοχλεῖ
Πετᾶ γὰρ κόσμος ἢ ψυχὴ σου
Θέλει τὴν ἐύρηνη... τί τρελλή...

Θέλεις ν' ἀφήσης τὴ γαλήνη
Ποῦ σὲ κυκλῶνει μαγικά
Θέλεις νὰ νοιώσης τὴν ὁδὸν
Τοῦ κόσμου τ' ἀπειρα κακά;

Ὅχι! αὐτοῦ ζωγραφισμένη
Τοῦ καλλιτέχρου ἢ χαρὰ
Μέγε γὰ πάντα καὶ κρυμμένη
Δὲν θὰ σὲ γθᾶσ' ἢ συμφορὰ.

Σφίγγ.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κάθε κυρία ὀρίζει μίαν ἡμέραν δι' ὑποδοχὴν. Εἶναι ἐξαίρετος συνήθεια και δι' αὐτὴν και διὰ τοῦ ἐπισκέπτας τῆς· οἱ δεῦτεροι εἶναι βέβαιοι ὅτι δὲν πηγαινούν νὰ κτυπήσουν ἀδίως ξένην πόρταν, ἢ δὲ οἰκοδέσποινα ἐξασφαλίζει τὴν ἐλευ-

θερίαν τῆς διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐβδομάδος Ὑπάρχουσι μάλιστα κυρίαί, αἵτινες δὲν δέχονται πρὸς κάθε δέκα πέντε. Μόνον συμβεβηκὸς πολλὸ σοβαρὸν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μὴ δεχθῶμεν, ἀφοῦ ἔχομεν ἤδη ἐκλέξει τὴν ἡμέραν και τὴν ἀνγχεῖλαμεν εἰς τοὺς φίλους μας.

Ἡ οἰκοδέσποινα εἶναι ἐνδεδυμένη πάντοτε μὲ ἀκριτὴν καλκισθησίαν, δὲν φέρει τὸ ἴδιον φόρεμα τὸ ὁποῖον φορεῖ εἰς τὸν περίπατον, ἀλλ' ἐπίτηδες φόρεμα δι' ὑποδοχὴν (robe d'interieur) διὰ νὰ δείξῃ τρόπον τινὰ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τῆς ὅτι φροντίζει νὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀρεστή. Ἀλλὰ τὸ ἐνδυμα αὐτὸ ἂν και μὲ πολὺ γοῦστο, πρέπει νὰ εἶναι καμωμένον μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ μὴ σκιάζῃ τὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς. Ἡοικοδέσποινα κἀθηται πάντοτε εἰς τὸ ἄκρον τῆς θερμάστρας και ἔχει ἐστραχμμένους τοὺς ὤμους εἰς τὰ παράθυρα. Ἡ θέσις αὐτῆ—ἡ ὁποία δὲν εἶναι πολὺ κολακευτικὴ διὰ τὴν ὠραιότητα—εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰδικὴ τῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρέπει νὰ ἀφήνῃ νὰ φαίνωνται περισσότερον ὄλα αἱ χάριτες και τὰ προτερήματα τῶν ἄλλων.

Σχηματίζουν ἐν μέγα ἡμικύκλιον. Αἱ γεροντότεραι κυρίαί κἀθηται πλητιέστερον τῆς θερμάστρας. Ἐὰν συμπέσῃ νὰ εὐρεθῇ νέα κυρία μεταξὺ αὐτῶν, πολὺ ἐπιτηδεῖως θὰ ἀλλάξῃ θέσιν. Αἱ νέαι πρέπει πάντοτε νὰ φροντίζου νὰ μὴ τοποθετοῦνται ποτὲ ἄνωθεν τῶν ἡλικιωμένων. Θέλομεν νὰ εἴπωμεν δηλ. πλησίον τῆς θερμάστρας και τῆς οἰκοδεσπίνης.

Ὁ ἐπισκέπτης εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν και προχωρεῖ πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν ἥτις δὲν σηκώνεται εἰς τοὺς κυρίους, πρὸς δὲ τὰς κυρίας κάμνει βήματά τινὰ πρὸς συνάντησίν των.

Εἴπομεν ὅτι δὲν σηκώνεται ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς μόνον διὰ τὰς κυρίας. Ὁ κανὼν ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι γενικὸς. Μία νέα κυρία πρέπει νὰ κάμνη εἰς γέροντα ἡλικιωμένον ὑποδοχὴν ἐντελῶς πικρικήν· κατὰ συνέπειαν δὲν κἀθεται ὅταν ἐκεῖνος εἰσέρχεται, οὔτε μόνον σηκώνεται και στέκεται εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀλλὰ προχωρεῖ πρὸς συνάντησίν του καθὼς και δι' ἓνα κύριον διάσημον διὰ τὴν μεγαλοφυῖαν του. Σεβόμεθα πάντοτε τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀρετὴν, τὴν μεγαλοφυῖαν, ἀκόμη και ὅταν τὴν συναντῶμεν εἰς τὸ ἴδιον οἶκον.

Ὅταν ὁ λόρδος Wolseley παρυσιασθῆ ἐνώπιον τῆς βασιλισσῆς Βικτωρίας μετὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ νίκην του, ἐκείνη ἐτήκωθη διὰ νὰ δεχθῇ τὸν στρατηγόν, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιτυχίαι ἐπροξένουν τὴν χαρὰν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τὴν Γαλλίαν ποῖα κυρία δὲν ἀνεσηκώοντο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ. Εὐτυχῆς ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη μεγάλην κόρην ἢ νεωτέραν ἀδελφὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἀναθέτῃ μερικὰς φροντίδας, ὅταν δέχεται ἐπισκέψεις. Ἡ χαριεσσα βοηθὸς τῆς εἶναι ἀκριβῶς πολὺτιμος τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως μίς ἐπισκεπτρίκας, ὅταν παραδείγματος χάριν, μένουσ ἄλλα πρόσωπα ἀκόμη πλησίον αὐτῆς.

Αὐτὴ δὲν δύναται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ ἀπομακρυνεταὶ διὰ νὰ συνοδεύῃ τὴν μίαν κυρίαν κἀτόπιον τῆς ἄλλης. Ὁφείλει ὅμως νὰ σηκῶνται, νὰ στέκεται ὀρθῶς ἔως ὅτου ἡ ἐπισκέπτρια ἐξέλθῃ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, και δυσκρεστεῖται ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν συνοδεύσῃ, διὰ τὸν λόγον, ὅτι χρειάζεταί εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον μεγάλη εὐκολία, μεγάλη συνήθεια εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴν αἰσθανθῇ τὸ ὀλιγώτερον ἐλα-

φρὸν αἰσθημα ἐντροπῆς, εἰς τὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διέλθῃ τὴν αἴθουσαν και νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς θύρας.

Εἰς μερικὰ λαμπρὰ σπίτια, ὁ σύζυγος ἢ ὁ υἱὸς εἶναι πάντοτε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς διὰ νὰ συνοδεύῃ τὰς κυρίας μέχρι τοῦ ὀχήματός των ἢ τοὺς ἐπισκέπτας ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων, ὅπως και διὰ τὰς κυρίας, ἀνοίγουν ὄλας τὰς θύρας τοῦ οἴκηματος.

Ὅταν δὲν ἔχη ἄλλους ἐπισκέπτας, ἡ οἰκοδέσποινα και ὄλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἄτινα τὴν περιστοιχίζου, συνοδεύουν τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἤλθον νὰ τὴν ἴδου μέχρι τῆς κλίμακος ἢ μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Πολλαὶ κυρίαί ἐρωτοῦν συχνὰ ἐὰν πρέπει νὰ προσφέρου τι εἰς τὰς ἐπισκεπτρίκας των. Τοῦτο ἀρνίεται ἐντελῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκοδεσποίνης, τὸ ἀπλούστερον ὅμως εἶναι τὰ bonbons ἐντὸς ὠραίου πιάτου ἢ ὠραίου βάζου προσηρῶμενα.

Νέα κυρία κάμνει καλὰ νὰ μὴ δέχεται κυρίους, ἐὰν δὲν εἶναι ἡμέρα ὑποδοχῆς και εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς. Ἐν τούτοις συμβαίνει ὅταν δὲν ἔχη ὑπηρετρίαν, νὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν μόνη τῆς. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ δείξῃ τὸ παραμικρὸν σημεῖον δυσκρεσκείας. Ὅα δεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην, ἀλλὰ ἀρνίει τὴν θύραν ἐντελῶς ἀνοικτὴν τοῦ δωματίου ἔπου τὸν ἐδέχθη· θὰ εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὴν συνομιλίαν, δὲν θὰ τὴν παρατείνῃ ὅπως συνήθως, ἔως ὅτου ὁ φίλος ἐνοήσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μακραίνῃ τὴν ἐπίσκεψίν του. Ἐὰν γείνη περισσότερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, θὰ τοῦ εἴπῃ μὲ χαριεστάτον τρόπον.

«Σὰς ζητῶ συγγνώμην ἐὰν σὰς διώχω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξέλθω.» (μὲ περιμένουν, ἢ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ῥάπτειάν μου, κτλ.) Ὁ κύριος εἰς τὴν ἀπουσίαν τῆς συζύγου του θὰ δεχθῇ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι θὰ συμπέσῃ νὰ ἔλθου, ἀλλ' ἐκεῖναι δὲν θὰ μένουν πρὸς μόνον στιγμὰς τινὰς. Ὅα εὐρουν δικαιολογίαν τιὰ και θὰ ἀπέλθου.

(Κατὰ τὴν Baronne Staff) Ἀθηνᾶ Μοντουόρη

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ

Ἦτο ἡμέρα ἐκρινὴ, ὁ οὐρανὸς ἐγέλα, ρίπτων τὰς χρυσατοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς νεστολιστοῦ γῆς, περιβεβλημένης τὴν ποικιλόχρουν ἀνθόπλακτον τοῦ ἔαρος ἐσθῆτα. Τὰ πτηνὰ, ἐπὶ τῶν ἐστολισμένων ἐξ ἀνθέων δένδρων καθήμενα ὕμνου τὸν πλάστην. Ἄν και δικυγῆς και ὠρατὸς ὁ οὐρανὸς, διεσχίζετο ἔμωσ ἀπὸ μικρὸν νέφος, τὸ ὁποῖον εἶχε σχῆμα ἀεροστάτου και κατήρχετο τόσῳ κανονικῶς, ὥστε ἤθελε νομίσει τις ὅτι δὲν ἦτο νέφος και ὅτι διωκεῖτο ὑπὸ ἐξόχου ἐφευρέτου. Βεβχίως μέγας και παντογνώστης ἦτο ὁ ἐπὶ τούτου βραίνων. Τὸ νεφύδιον μετ' οὐ πολὺ κἀθηται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Παρθενίου, ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποῖου οἱ πρόποδες ἔγιμον παντοειδῆ ἠθισμένων φυτῶν. Δικλυθέντος τότε τοῦ νέφους ἐφάνη κατερχόμενος ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἀνὴρ μεγαλοπρεπῆς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθὸς τὴν κόμην, τὴν ὄψιν εὐειδῆς, σεμνός, ἐπιβλητικὸς και, ὡσεὶ περιπατῶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἰδρυθῆ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ ναός. Ἐφθασε πλησίον τοῦ ἱεροῦ και ἔστη ἐπὶ λιθίνου θρόνου, ὁπόθεν παρετήρει μακροθεν ἐρχομένης πρὸς τὸν ναὸν δύο νεάνιδας, ὁμοίως πρὸς

τάς Χάριτας. Ἡ ἐτέρα τούτων, ἡ καὶ ὠραιοτέρα, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος ὀνόματι Καλλιστώ καὶ εἶχε καταστῆ τῆς Ἀρτέμιδος ἀκόλουθος. Ἀμφότεραι ἐπορεύοντο χαριέντως πρὸς τὸ ἱερόν, χωρὶς νὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐκάθητο ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν. Ἡ Καλλιστὼ ὅμως ἡ πάναγνος καλλονὴ κατελήφθη ὑπὸ ἀρρήτου ἐπιθυμίας, ὑπὸ ἀγνώστου ἡδονῆς καὶ ἐπεθύμει, ὡς ὑπὸ μαγνήτου ἑλκυομένη, νὰ μείνῃ ἐπ' ὀλίγον μόνη, μακρὰν τῆς θεᾶς. Ταῦτα ἐνῶ αὕτη δὲλογοῖτο ἡ Ἄρτεμις ἤδη εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἱερόν. Ἡ Καλλιστὼ τότε βλέπει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ξανθῆς καὶ εὐειδῆ νέον, ὅστις τῇ ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά του, εἰς τὸν ὅποιον μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀντιστῆ μετεβλήθη εἰς ἄρκτον χαρίεσσα.

Παρὰ τὸ ἱερόν τῆς ἐνῶ ἔπαιζεν ἡ Ἄρτεμις παρκτηρεῖ μακρὸθεν θεοειδῆ ἄνδρα βλινόντα πρὸς τὸ Λύκαιον, ὅρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀκολουθούμενον δὲ ὑπὸ ἄρκτου. Ἡ θεὰ ὑπόπτεισε τὸ μυστήριον καὶ μάτην ἐκάλει τὴν περιημένην τῆς Καλλιστῶ. «Ἄ! εἶπεν ὁ Κρονίδης πατήρ τῶν ἀθανάτων Ζεὺς, ἠράσθη τῆς ἐμῆς ἀκολουθούτου Καλλιστοῦς καὶ παραλαβὼν μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον, ἵνα μὴ ἐνοχληταὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας».

Ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς ἐγεννήθη ὁ Ἄρκας, ἐκ τούτου δὲ οἱ τὴν Ἀρκαδίαν οἰκήσαντες καὶ ὑπὸ οὐδενὸς βαρβάρου λαοῦ ἐξωσθέντες.

Ἡλέκτρα Κουντουρίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Θ. Γ. Βάρναν. Ἄ κέμενον τάχιστα χρήματα. Τὰ δύο τοκομερῖδια ἐλήφθησαν.—Δα Κ. Δ. Λακίαν. Ἐδημοσιεύθη Ἄλλ' ὡς β' ἐπέτε, ὁ τυπογράφος σὰς μετεδάπτισεν. Ἀπὸ Κούλας σὰς ἔκαμε Κακίαν. Τα φύλλα ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλόφρονος λόγου.—Κον Α. Σ. Χ. Κεμπλάγια. Φύλλα ἐστάλησαν. Ἀποστείλατε συνδρομὴν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—Κον Φ. Ν. Ζ. Χιον. Τὰ γράμματα εἶχαν ὑπεξαιρεθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν. Γράζομεν.—Κον Α. Μ. Ὀδησσόν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη Φύλλα ἐστάλησαν, ὡς καὶ καθυστέρησαντα ὑμέτερα. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Θ. Μ. Πάτας. Ὅλα αὐτὰ τὰ τί ἐπιτρέπεται καὶ τί δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμνη μία κόρη θὰ τὰ ἔχῃ τὸ ἡμερολόγιόν μας.—Κον Ἀγγ. Κ. Ὑδρην. Εὐγενῆς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 40 ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας.—Δα Μ. Δο. Ἀγγιαλον. Ἡ κόρη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἐὰν εἶναι πολὺ ἔξ δὲν κέρει πικρὸν ἀπὸ καῖτι. Ἐν ὅρι τότε τὸν κέρει τοῖς μῆνας

μόνον, καὶ τὰ κρέπια ἐν γένει ὅλον τὸ α'. ἔτος. Τὰ νεότερα κορίτσια τὰ κρέπια μόνον ἐξ μῆνας.—Δα Μ. Φ. Ἀθήνας. Φαίνεται ὅτι ὁ διανομὴς μας δὲν εἶρε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.—Κον Αἰ. Κ. Πειραιᾶ. Χαίρω ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἐπαγγελματικῆς σὰς ἱκανοποίησε. Συνιστῶτε τὴν λοιπὴν καὶ εἰς ἄλλας.—Φίλην. Ἀθήνας. Μὴν ἀπαιτεῖτε ἀπὸ τὸν κόσμον περισσότερον ἀπὸ ὅ, τι εἰσπράττει νὰ σας δώσῃ.—Φίλην. Ἀργουστόλιον. Δὲν ἐδημοσιεύθησαν οἱ στίχοι διότι εἶναι γραμμένοι μὲ καρδίαν, ἀλλὰ διόλου μὲ τέχνην. Βλέπετε ἀπὸ τὰ ἐκείστοτε δημοσιεύόμενα ὅτι εἰμεθα πολὺ ἐπιεικεῖς. Ἄλλὰ ἡ ἐπιεικεία δὲν πρέπει νὰ φάνῃ μὲχοι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἰδῆται πολὺ τὰς καλὰς φίλας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» αἱ ὁποῖαι μὰς ἐμπιστεύονται τὰ γραφόμενά των.—Δα Α. Α. Μονεμβασιαν. Δὲν ἐννοῶ τίποτε. Περὶ τίνας πρόκειται; τί μοῦ ἐγράψατε; οὐδὲν ἔλαθον. Φωτισάτε με. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ.—Κον Ι. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Πάντοτε ὑπεροβικὰ καλός.—Κον Κ. Αἰ. Μενιαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. γο. 32 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Δ. Χρ. Τσ. Πάτρας. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράψατε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἄλλὰ ποῖα ὄλα; Τὰ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους; Δα Κ. Π. Χαλκίδα. Στείλατε κατ' εὐθεῖαν τὴν συνδρομὴν σας ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.—Κον Μ. Μ. Χαλκίδα. Δὲν εὐρεστήθητε νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὴν τελευταίαν μας Ἐὰν σὰς εἶναι δύσκολον, ἐπιστρέψατε, παρακαλῶ τάχιστα τὰς ἀποδείξεις, ἵνα φροντίσωμεν δι' ἄλλου μέσου.—Κον Σ. Δ. Ἀργουστόλιον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 65 ἐλήφθη. Ἀπειρον καὶ θεομὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράζομεν. Εἰς δευτέραν ἐπιστολήν σας σημειώσατε καὶ ὀνόματα ὄσων ἐπήρωσαν.—Κον Σ. Στ. Εζbet el Zeitoun. Εἶσατε πάντοτε πολὺ, πρὸς πολὺ καλὴ καὶ εὐγενῆ. Εὐγνωμοσύνη ἀπέρωσ. Γράζω.—Κον Χ. Κ. Ὑδρην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Γ. Ν. Λα Βο; Σαμου. Τὸ εἶχον ὑποθέσει. Διότι μετὰ πλείστον συνδρομητῶν μου συνέθη τὸ αὐτό. Γράζω καὶ πάλιν.—Κον Μ. Γ. Κωνσταντινῶν. Ὁ περιμένον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων σας. Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. Χαίρω διότι σὰς ἱκανοποίησαν τὰ γραφόμενά μου. Καὶ πάλιν θὰ ἐπαναληφθῶν τὰ δέοντα. Γράζω ἐκτενέστερον.—Κον Σ. Β. Βῶλον. Ἡ συνδρομὴ σας ἄρχεται τὸν Μάρτιον τοῦ 97. Ἄλλὰ τὰ φύλλα εἶχον διακοπῆ. Ἐὰν θέλετε νὰ συνεχίσωμεν τὸ 97, γράψατέ μας τί φύλλα σὰς λείπουν, στέλλουσα ταυτοχρόνως τὴν συνδρομὴν. Τὰ τελευταῖα σὰς ἀπεστάλησαν ἀπὸ τοῦ 76ρίου 98

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κυδώνια φρασί. Κηρύττετε τὰ κυδώνια σας καὶ ὀλόκληρα ὅπως εἶναι ἀφαιρεῖτε τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος. Τὰ βράζετε μὲ ζάχαριν καὶ νερόν, ὡς κάμνετε διὰ τὰ συνήθη γλυκά. Ὅταν βράθουν καὶ ἀρχίζου νὰ δένουν, γεμίζετε τὸ κενόν του μὲ ἄλλο γλυκόν, ὅτι δῆποτε ἰδιαιτέρως ἔχετε δέσ, πελτέ ἀπὸ κυδώνια, ὄχι πολὺ γλυκόν, σερβίρετε τὰ κυδώνια σας εἰς ἀπλάθει καὶ εἰς τὰ μεταξὺ κενὰ καὶ ὡς πλαίσιον τὸν πελτέ σας. Εἶναι θαυμάσιον γλυκίμα διὰ τραπέζι.

Εἰς τοῦ Ἐμμανουὴλ Μ. Βουγᾶ

ὁδὸς Ἐρμού αρ. 40

Ἐρθῶσαν τὰ ἀναμενόμενα κασκωσέ, μαγγαλιν, ἐσωφόρια καὶ ἄπειρα γαλὼνια σηρίτια, βελά 100 σ'χ' δ'α' ἰδιαιτέρως συνιστῶνται τὰ γρὲν brodés (μεγάλα κλ' δ'α').

ΔΙΔΥΚΑΛΙΣΣΑ τῆς Ἑλλ. Γλώσσης ἄριστα κατηρησμένη, δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ γαλλικὰ ζητεῖ παραδόσεις. Συνιστᾶται καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,"

ΕΤΟΣ ΙΑ' 1899

Μετὰ διακοπὴν ἐνὸς ἔτους τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐκδίδεται καὶ πάλιν πλούσιον εἰς φιλολογικὴν ὕλην καὶ ὠραίας εἰκόνας καὶ πρακτικὰς ὁδηγίας καὶ ἀτελειώτους συμβουλὰς, ἀληθῆς σύντροφος πάσης γυναικὸς καὶ πάσης κόρης, ἀνὰ πᾶσαν τῆς ζωῆς τῆς στιγμὴν.

Διαπρέπεις ξένοι καὶ Ἕλληνίδες συγγραφεῖς δημοσιεύουν ὠραίας καὶ πρωτοτύπους μελέτας τῶν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Εἰδικαὶ ἐπιστήμονες, ἄρθρα εἰδικὰ διὰ τὴν οἰκιακὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν Παιδαγωγίαν, Κυρίαί τοῦ κόσμου, πληθὺν μικρῶν μελετῶν τοῦ τόσο δυσκόλου προβλήματος τῆς ζωῆς μὲ τὰς ἐθιμοτυπίας, καὶ τὰς ἀπαιτήσεις, καὶ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια μὰς ἐτιβάλλει. Καὶ κκαὶ οἰκοκυρὰ πληθὺν συμβουλῶν καὶ ὁδηγιῶν πρακτικῶν καὶ συνταγῶν μαγειρικῆς πολυτίμων διὰ πᾶσαν οἰκοδέσποιαν.

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰκονογραφημένον, μὲ τριάκοντα περίπου εἰκόνας γυναικῶν ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων καὶ ξένων.

Τὸ Ἡμερολόγιον θὰ φέρῃ καὶ πάλιν ἐξώφυλλον ἠριθμημένον καὶ θὰ δίδῃ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς λαχεῖον εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ προπληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰθρίου.

Ὁ α'. ἀριθμὸς τῆς λαχεῖου θὰ κε. δίζῃ ἐν φόρεμα πολυτελές, ὁ β'. ἐν φόρεμα κοινόν, ὁ γ'. ἡμίσειαν δωδεκάδα μανδύλια μεταξωτὰ, ὁ δ'. ἐν καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, καὶ ὁ ε'. ἐν λεύκωμα. Οἱ ἀμέσως δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ μιαν ἔτησιαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ ἕτεροι δέκα τὴν «Ζωὴν ἐνὸς ἔτους», πεντακοσιοσέλιδον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τὸ Ἡμερολόγιον θὰ τιμᾶται 1 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 1 καὶ 20 διὰ τὰς ἐπικρατίας καὶ 1 γρ. φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ἐγγράφουσα δέκα συνδρομητῆρας λαμβάνει ἐν ἀντίτιμον δωδεάν, ἡ ἐγγράφουσα εἴκοσι τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν.